

Koga Densetsu Kurohoshi

Raezla

Sisällysluettelo:

luku 1 - Vaikea alku

luku 2 - Suuria käännteitä

luku 3 - Sodan tuulet puhaltavat

luku 4 - Odan koirat

luku 5 - Ansassa

luku 6 - Sotureista vahvin

luku 7 - Saburoun päätös

luku 1 - Vaikea alku

Oli elokuu ja vaikka sää oli lämmin, Kougassa vallitsi hyisen hyinen ilmapiiri. Vanha rakennus, jossa muuan koiralauma piti majaan, oli joskus muinoin ollut ihmisten pramea kartano. Nyt tuon rakennuspahan katto vuoti ja osa seinistä oli sortunut. Vain muutama huone oli asuinkelpoinen ja eräässä niistä nuori narttukoira oli kietonut kehonsa suojelevasti viiden vastasyntyneen pennun suojaksi.

Koirat eivät olleet mitä tahansa kulkukoiria. Ne periytyivät suoraan alenevassa polvessa Kougan shinobien kouluttamista ganineista. Koirista, jotka hallitsivat shinobien taistelutaidot ja strategiat. Musta narttukoira oli laumaa johtavan Raikuman puoliso Tenshi. Itse lauman johtaja ravasi vihaisena edes takaisin käytävässä oven edessä, eikä edes häpeillyt sadatella ääneen, miten tyytymätön tämä oli vastasyntyneisiin jälkeläisiin.

"Pelkkiä narttuja!" Raikuma sähisi halveksuen. "Ei uroksen urosta! Kuka jatkaa perillisenäni, ellei minulla ole vanhinta poikaa, mitä?!"

Raikuma oli vihaisena pelottava näky. Uroksen kasvoissa ja kyljissä oli arpia taisteluista ja vaalea, harmaiden kuvioiden ja mustien pilkkujen kuvioittama turkki oli pörhöllään peittäen jäntevää lihaksikasta kehoa. Uros sadatteli ja kulki rauhattomana manailien kohtalon julmuutta. Saada nyt perilliseksi pelkkiä narttuja! Tähäkö hänen verilinjansa johtajuus katkeaisi?

Tenshi nosti päätään ja aneli puolisoaan olemaan hiljaa.

"Rakkaani, he kuulevat... Voit olla minulle vihainen tästä, mutta ole kiltti ja ole hyvä isä heille. Millainen tulevaisuus on nuorella ganinilla, jota hänen isänsä vihaa?"

"Hmph!" kuului Raikuman tuhahdus.

Nartun anelut ärsyttivät urosta entisestään. Tulisiko jokaisesta hänen pennustaan samanlainen herkkä itkupilli kuin emostaan? Tenshi oli aina ollut hyvin kuuliainen ja alistuva, kuten vaimon tulikin, mutta pennuistaan Raikuma olisi toivonut jotain muuta. Viisi uutta elämää oli saanut alkunsa ja yksikään noista ei ollut uros... Kougan johtaja oli tyytymätön.

Vanhimmalla pennuista oli valkea turkki ja hopeanharmaa harjanalku. Otsassaan tuolla oli erikoinen tähteä muistuttava merkki. Tämän johdosta Raikuman vanhin tytär sai nimekseen Kurohoshi. Tuon sisaruksetkin saivat nimensä, rusertaturkkisesta vahvan näköisestä pennusta tuli Raion, mustaturkkinen siro pentu sai nimekseen Yoruhana, tummanharmaa pentu nimettiin Shidaksi ja vaaleanharmaasta juovikkaasta siskosta tuli Yamakage.

Kurohoshin elämän alkutaival ei ollut helppo. Johtajan vanhimmalta pennulta odotettiin aina suuria, mutta se seikka, että tämä sattui syntymään narttuna, aiheutti monissa laumalaisissa ilkeämielistä huvittuneisuutta. Mikäli samassa pentueessa olisi sattunut olemaan uros, olisi tämä eittämättä saanut vanhimman pojan pestin isosiskostaan huolimatta. Tällaista ei kuitenkaan ollut ja Kurohoshin nuoruus meni ilkeämielisen supattelun kohteena. Jo varhain tämä alkoi herättää nuorena shinobikoiran alussa katkeria piirteitä.

Sattui muuan tapaus, kun pennut olivat kuusi kuukautta vanhoja. Tenshi oli opettanut pennuilleen kalojen nappaamista eräällä joella jo monet kerrat ja tällä kertaa siskokset olivat viisin liikkeellä. Raion yritti rehvakkaasti napata kalaa, mutta molskahti itse veteen. Hänen kiivetessään vettä valuvana ja nolona rantaan pääsi Kurohoshilta vahingoniloinen nauru.

"No näytävä itse, miten se sinulta onnistuu!" Raion ärähti ja Kurohoshin nauru loppui seinään.

Valkea narttu hypähti kivelle ja katseli epäröiden veteen rukoillen, että onnistuisi, eikä joutuisi siskojensa pilkan kohteeksi. Kala kuitenkin solahti lipevästi hänen hampaidensa lomitse ja vihaisena tuo kääntyi mulkaisemaan siskojaan kuultuaan ivallista naurua rannasta. Siskot olivat kuitenkin pysyneet hiljaa, vaan nauraja oli toinen kahdesta Kougan nuorukaisesta, jotka saapuivat katselemaan johtajan pentujen kalastusharjoitusta.

"Hah hah ja tuo räpälekö on ainoa perillinen, mikä johtajallamme on?" toinen nuorista uroksista, pitkäharjainen ruskea koira nimeltään Saburou.

Ilme Kurohoshin naamalla kiristyi. Hän ei ollut enää mikään pikkupentu, jolle voisi irvailla miten tykkäsi. Nuori narttu hypähti kiveltä rannalle kevyesti ja tuijotti Saburouta silmiin tiukasti.

"Sanoitko jotain?" hän tivasi kimakasti.

"Voi eii.." Saburou naurahti ja pelleili olevansa kamalan peloissaan. "Nyt mamman kultamussukat suuttuivat.."

Toinen nuori uros Hiraku nauraa räkätti vieressä. Kuroshi alkoi vapista. Ei kuitenkaan pelosta, vaan raivosta. Nuorempana hän olisi huutanut "painukaa hemmettiin tai kerron isälle!" mutta viime aikoina Kurohoshi oli kasvanut ja saanut lisää itseluottamusta. Äkkiä valkea nuoli syöksähti eteenpäin ja Hirakun nauru katkesi - uros löysi itsensä joesta.

"Alatko isotella, pätkä?!" Saburou ärähti. "Lienee parasta, että sinulle näytetään viimein oma paikkasi narttu."

"Sehän sopii!" Kurohoshi ärähti ja syöksyi epäröimättä kiusaajansa kimppuun.

Nuori Kougan uros tyri katoamistempunsa ja sai puolivuotiaan nartun hampaat kiinni jalkaansa. Kaksikko kieri maassa, mutta Kurohoshi ei irrottanut otettaan Saburoun etutassusta.

"Näytän sinulle paikkani, meinaan sinunkaltaisesi yläpuolelta!" Kurohoshi uhosi.

Samassa maailma tuntui pimentyvän ja hetken nuori narttu kirjaimellisesti näki tähtiä. Saburou oli täräyttänyt oman kovan päänuppinsa vasten Kurohoshin otsaa ja lennättänyt samalla pentua jonkinmatkaa. Kurohoshin lento pysähtyi leveään rantakiven kylkeen, joka iski ilmat pihalle hänen keuhkoistaan. Saburou tuntui itsekin olevan hieman pyörällä päästään ja hoiperteli varoen ylös.

"Hah, kannattaako uhota soturikokelaalle, mitä?!" uros ärähti ja mulkaisi muita siskoksia. "Teistä vellihousuista ei koskaan tule mitään!"

Kurohoshi hoiperteli henkeä haukkoen pystyyn. Koko pennun pieni ruumis tärisi kivusta ja rasiuksesta, mutta hän otti valmiusasennon ja tuijotti Saburouta vihaisesti. Uros höristi korviaan ja katsoi kummissaan, miten pentu pakotti itsensä nousemaan kivusta piittaamatta.

"Etkö vielä saanut tarpeeksesi?" hän nauroi. "Joskus kannattaisi vain luovuttaa."

"Niin kannattaisi.. Sinun nimittäin!" Kurohoshi ärjäisi ja syöksyi uudelleen kohti Saburouta.

Uros valmistautui torjumaan pennun varomattoman rynnäköin tassullaan, mutta Kurohoshi teki väistöliikkeen ja iski tällä kertaa hampaansa Saburoun vasempaan lapaan. Hän potkaisi takajalkojensa kaikella voimalla ja koitti työntää vastustajansa kumoon. Yritys ei olisi muuten onnistunut, mutta Saburoun aiemmin kolhua ottanut oikea etutassu petti ja uros kaatui kyljelleen. Vihainen Kurohoshi oli samassa kiinni nuoren uroksen kurkussa.

"Kehtaatkin pilkata siskoja, senkin röyhkimys!" hän ärsi.

"Saburou!" karjaisi Kurohoshin aiemmin veteen työntämä Hiraku ja syöksähti kaksikkoa kohti.

Kuului töminää ja Kurohoshin kääntyessä katsomaan hän huomasi Raionin, Shidan ja Yamakagen kaataneen tämän nurin. Isokokoinen Raion makasi uroksen niskassa, Yamakage piteli hampaillaan tämän selkää ja Shida oli kampittanut uroksen tarttumalla takajalkaan. Ainoastaan Yoruhana seisoi vaisuna sivussa.

"Meille ette tästedes rypyile!" Raion julisti voitonriemuisena.

Kurohoshi päästi irti Saburoun kurkusta ja ärähti: "No niin, alkakaas kalppia!"

Sisarukset päästivät urokset menemään ja nämä luikkivat noloina häntä koipien välissä pakosalle. Kurohoshi tuli hengästyneenä muiden luo ja katsoi siskojaan silmiin.

"Kiitos. Ilman teidän rohkeuttanne en olisi ehkä selvinnyt."

"Heh, minunkin täytyi auttaa, kun Raion ja Yamakage olivat niin rohkeita", Shida nauroi ja ravisteli harmaita korviaan. "Tartuin sitä lurjusta nilkasta niin se kaatui!"

"Mikset sinä tullut auttamaan?" Raion kääntyi vihaisena Yoruhanan puoleen.

"Minä... En ole koskaan nähnyt, että kukaan narttu olisi haastanut urosta taisteluun", Yoruhana sopersi. "Minua pelotti.."

"Hölmö! Mekin olemme Kougan shinobeja!" Raion ärsi ja lähestyi mustaa pikkusiskoaan, jolloin tämä alkoi itkeä.

Shida ryntäsi väliin.

"Anna olla Raion, et sinä suuttumalla saa häntä rohkaistua", hän sanoi painokkaasti ja kääntyi sitten rauhoittelemaan Yoruhanaa. "No niin.. Kyllä minuakin pelotti.. Mutta.. Me olemme perhettä, meidän on pidettävä yhtä.."

Kurohoshi seurasi keskustelua hieman ulkopuolisena. Hän oli sentään taistellut yksin Saburouta vastaan ja voittanut tämän.. Hmph. Katsoisipa mokoma, ennen kuin tulisi uudelleen aukomaan päätänsä johtajan tyttäreille. Nuo muut olivat tarvinneet kolme koiraa kaatamaan Hirakun maahan. Olipa suoritus. Kyllä sitä isommilleenkin pärjäsi, jos halusi. Kurohoshi havahtui mietteistään huomattessaan Yoruhanan lopettaneen itkemisen ja katsovan häntä vihaisesti.

"Kaikki olisi ollut hyvin, jos et olisi aloittanut tappelua!" hän syytti.

"Hehän siinä soittivat suutaan ja minä en aio enää sellaista kuunnella!" Kurohoshi uhosi. "Tästä päivästä lähtien pistän turpaan jokaista, joka ei tajua kunnioittaa minua!"

Yoruhana näytti järkyttyneeltä. Sitten hän sanoi hiljaa, päättävällä äänellä: "Nartun kuuluu nöyryä uroksen edessä. Vai oletko sinä nähnyt joskus äidin komentelevan isää?"

"Isä onkin johtaja", Kurohoshi tokaisi. "Ja jossei meille synny veljeä niin jonain päivänä saatan olla minäkin. Eli ehkä paras, että sinäkin opettelet kunnioittamaan minua..."

Yoruhana avasi suunsa sanoakseen vastaan, mutta Kurohoshi oli kuullut tarpeekseen ja kääntyi mennäkseen. Hän halusi olla jonkin aikaa yksikseen.

Kurohoshin saapuessa illalla kotiin Yamakage syöksyi häntä vastaan ja melkein kaatoi hänet kumoon. Kurohoshi sai kuitenkin pidettyä tasapainonsa siskon törmättyä häneen ja työnsi innokkaan näköisen siskonsa kauemmas.

"Mikä nyt on?" hän ärähti.

"Missä olet ollut?!" Yamakage sanoi innoissaan. "Kaikki odottavat sinua! Isällä on asiaa!"

Kurohoshi seurasi sisartaan luhistuvaan kartanoon. Parin mutkan kautta nuo saapuivat huoneeseen, jota johtaja käytti neuvotteluihin liittolaisten ja korkea-arvoisten ganinien kanssa. Isä istui keskellä huonetta tavanomaisella paikallaan, mutta tällä kertaa korkea-arvoisten soturien sijaan hänen ympärillään istuivat hänen tyttärensä. Kurohoshi asteli sisään outoon viralliseen tilaisuuteen ja kumarsi isälleen kunnoittavasti.

"Kurohoshi... Kuulin, mitä tänään tapahtui. Vanha Shiromimi näki kaiken."

"Anteeksi, että aloitin tappelun, mutta se nuija Saburou loukkasi perhettämme", Kurohoshi sanoi nöyrästi katse lattiassa.

"Pää pystyyn, tyttäreni! Olisin joutunut antamaan sille nulikalle itse opetuksen, mutta sinä hoidit sen oikein mallikkaasti. Vanha Shiromimi kertoi, että olitte kaikki varsin taidokkaita liikkeissänne. Sempä vuoksi olen päättänyt, että shinobikoulutuksenne aloitetaan!"

Kurohoshi oli pompata pystyyn. Siksi Yamakage oli ollut niin innoissaan! Hän yritti kuitenkin parhaansa mukaan käyttäytyä arvokkaasti, kuten shinobien johtajan vanhimmalle pennulle oli sopivaa. Niinpä intoa puhkuvalta pennulta nähtiin vain paljonpuhuvan innokas pikkuvanha nyökkäys.

"Kiitos luottamuksestanne, isä!"

Kaikki muutkin pennut röyhivät innokkaana rintaansa. Ainoa, joka vaikutti tyytymättömältä, oli Yoruhan. Tämä näytti käyvän omaa sisäistä kamppailuaan, ettei olisi sanonut isälleen vastaan.

"Pöh, pelkuri..." Kurohoshi ajatteli huomatessaan toisiksi nuorimmalla sisaruksellaan varsin epämukavan olon. "Käyttäytyisit kuin kunnan shinobi. Jopa emomme on käynyt soturikoulutuksen!"

luku 2 - Suuria käännteitä

Kului vielä puoli vuotta ja elettiin jälleen syksyä. Kurohoshi sai jotain, mitä hän oli aina toivonut: pikkuveljen! Raikuman perhe sai lisäystä, sillä Tenshi synnytti tälle kaksi pentua, nartun... ja uroksen! Ylpeä Raikuma istui tällä kertaa hiljaa kumppaninsa vierellä ja katseli uusia pentujaan. Narttu muistutti väritykseltään häntä itseään. Urospentu taas omasi komean punertavaruskean turkin.

Yoruhana luisti usein sisarusten harjoituksista ja kävi huolehtimassa emostaan ja metsästi tälle ruokaa. Musta narttu tuntui olevan parempi saalistaja kuin shinobikokelas. Muut neljä sisarusta harjoittelivat uutterasti. Raion oli heistä vahvin, mutta auttamattomasti hitain. Yamakagella oli tekniikka parhaiten hallussa ja harkitsevainen Shida hallitsi shinobitaidoista keskeisimmän - huomaamattomasti liikkumisen. Luovana koirana hän osasi myös soveltaa oppimaansa ja iskeä ennalta-arvaamattomilla tavoilla.

Kurohoshi seurasi mielissään sisarustensa kehitystä. Hän oli melkein yhtä vahva kuin Raion ja hävisi tekniikassa ainoastaan Yamakagelle. Katkeruus oli hänestä ajoittain hieman ropissut, mutta edelleenkään hän ei voinut sietää edes leikkimielistä kiusantekoa. Vaikkei Kurohoshi sitä itse myöntänyt, hän oli eittämättä sisaruksista julmin. Vielä tuo ei tosin ollut päässyt tositoimiin, mutta se tulisi pian muuttumaan.

Eräänä aamuna Kurohoshi oli treenaamassa erästä tekniikkaa. Hän halusi saada liikkeen onnistumaan yhtä hyvin kuin miten se sujui Yamakagelta. Ajoittain myös Shida tuntui hallitsevan sen häntä paremmin, koska siinä piti joka kerta hieman soveltaa. Vakuutellen itselleen, että vielä hän tämän oppisi ja osaisi ajatella luovasti, Kurohoshi loikkasi kohti puuta. Hän otti etutassullaan vastaan ja pyörähti ilmassa valiten jalansijat keskittyneesti ja seiso hetken päästä pää alaspäin puunrunkoa vasten, pysytteli siinä luonnottoman pitkän hetken ja loikkasi maahan.

"Kurohoshi!" kuului samassa huuto ja nuori narttu kääntyi katsomaan harmissaan, kuka häiritsi hänen treenaamistaan.

Yoruhana saapui juoksujalkaa paikalle.

"Siinähän sinä olet! Ajattelin kysyä, haluaisitko auttaa minua Katsuron ja Kazuen vahtimisessa? Äiti lähtee asioille ja pyysi kysymään sinua auttamaan."

Kurohoshi tuhahti. Vai että lapsenlikaksi? No, kai äidinkin piti päästä välillä omaan rauhaan. Yoruhana saattoi alentua moiseen, mutta häntä ei innostanut juosta siellä joka päivä. Toisaalta, olisi mukavaa nähdä, miten pikkusisaret olisivat kasvaneet. Hän virnisti siskolleen.

"Voin tulla.. Jos sinä osaat tämän!"

Hän hyppäsi jälleen kohti puuta ja pyörähti otettuaan ensimmäisellä tassulla puusta vauhtia ja asetellen tassunsa jo tutuiksi tulleille askelmille. Niinpä niin. Se onnistui aina, kun hän hyppäsi samaan puuhun uudelleen. Uudet puut tuottivat hänelle vaikeuksia, koska tassut piti aina osata sovittaa oksien mukaan. Alhaalta Yoruhana katsoi häntä ihailen.

"Vau!"

Kurohoshi hyppäsi alas puusta ja katsoi siskoaan.

"No niin! Nyt on sinun vuorosil! Sen jälkeen voimme lähteä!"

Yoruhana näytti innostuvan siitä, että Kurohoshi suostuisi lähtemään mukaan. Välillä hän tunsu olonsa yksinäiseksi siskojen käyttäytyessä kuin mitkäkin urokset. Niinpä hän päätti tehdä Kurohoshille mieliksi ja hyppäsi. Yoruhanan siro hyppy oli treenauksen puutteesta kömpelö, mutta yhtä kaikki hän onnistui kääntämään itsensä ja laskeutumaan puunrungolle. Kepeästi narttu hyppäsi takaisin alas ja katsoi Kurohoshia tummilla indigonsinisillä silmillään.

"No niin, joko voimme mennä?"

"Hieno loikka sisko!" Kurohoshi kehui. "Sinusta tulisi tosi hyvä, jos treenaisit kanssamme enemmän..."

Kaksikko kiiruhti kartanolle, jossa pennut olivat vielä sikeässä unessa. Tenshi teki lähtöä.

"Muistatteko joen, jossa kävimme, kun olitte pieniä?" Tenshi sanoi. "Kävin heidän kanssaan siellä toissapäivänä. Ajattelin, että voisitte viedä heidät sinne tänään uudelleen ja neuvoa kalastuksen alkeita."

"Kuulostaa hauskalta", Kurohoshi sanoi ja katsahti kahta pientä karvakerää, jotka olivat käärityneet lämmittämään toisiaan. Mielessään Kurohoshi oli kiitollinen, ettei ollut itse enää mikään avuton karvamyyty.

Tenshi meni herättämään pennut lempein nuolaisuin ja nämä vikisivät unisina.

"Äiti lähtee käymään rajapartion mukana keräämässä yrttejä", emo selitti pienokaisille. "Olkaa kiltisti ja totelkaa Yoruhanaa ja Kurohoshia."

"Ei, äiti, en halua, että sinä lähdet!" seitsemänviikkoinen narttupentu Kazue valitti ja töni emoa naamaan isoilla tassuillaan.

Kurohoshi katseli pennun isoja tassuja ja pohti, tulisiko tästä yhtä kookas koira kuin heidän isästään.

"Minäkin haluan rajapartioon!" ilmoitti poikapentu Katsuro puolestaan tomerana, punertava turkki pörhöllään.

"Ei se vielä käy päinsä..." sanoi ääni ovelta.

Raikuma käveli huoneeseen ja katsoi ylpeänä poikaansa. Äkkiä hän kääntyi katsomaan Kurohoshia samanlaisella ylpeyellä hehkuvalla ilmeellä.

"Heh, pikku Katsuro on yhtä reipas kuin sinä olet ollut pienestä saakka, Kurohoshi", Raikuma virkkoi. "Olen pannut merkille ahkeran harjoittelusi. Saat tulla mukaan seuraavaan rajapartioon."

Kurohoshin silmät laajenivat ja hän henkäisi innostuneena. Hän kuitenkin säilytti malttinsa ja kumarsi rauhallisesti.

"Kiitos luottamuksesta isä! Teen parhaani."

Raikuma nyökkäsi hyväksyvästi ja kääntyi kumppaninsa puoleen.

"Mennäänkö rakas? Uskon, että pennut ovat hyvissä käsissä."

Vanhempien lähdettyä Katsue alkoi välittömästi itkeä. Epävarmana isän ja äidin perään niinikää vilkuillut Katsuro purki harmiaan nälvimällä siskoaan itkupilliksi. Katsue sisuuntui ja hyökkäsi veljensä kimppuun aloittaen kunnan painiottelun. Vanhemmat sisarukset katsoivat pentujen painia, kunnes Katsuro jäi alakynteen Katsuen painettua hänet lattiaan ja tarttuessa häntä korvasta.

"Ai jai!" Katsuro kiljui ja Yoruhana ryntäsi hätiin nostaen Katsuen niskanahasta syrjemmälle.

"Katsue, rauhoituhan vähän... Muista, että sinun täytyy osata käyttäytyä hillitysti, vaikka veljesi hölmöileekin..."

Samalla Kurohoshi koki hämmennyksen, kun Katsuro käveli pää painuksissa hänen luokseen.

"Katsue puri korvaan!" Katsuro valitti.

"Sellaista elämä on", Kurohoshi sanoi tyyliä pennulle ja Yoruhana mulkaisi häntä varoittavasti. Kurohoshi katsoi punertavaa urospentua ja virnisti tälle. "Auttaa kuitenkin, jos ei itse luovuta niin helposti. Johtajan ainoana poikana sinun täytyy oppia olemaan kovempi. Minä voin opettaa sinua."

"Ei myöskään haittaisi, jos hän kohtelisi siskoaan fiksummin", Yoruhana pisti väliin.

Sisarukset lähtivät joelle. Rannassa pennut kohelsivat jatkuvasti ja ihmetellen, miten emo oli aikoinaan pärjännyt yksin heidän viiden kanssa, Yoruhana ja Kurohoshi sopivat, että kumpikin vahtisi ja opettaisi yhtä pentua. Kurohoshi vei Katsuron kivelle joen puolivälissä.

"No niin, älä nyt kohella", hän sanoi kärsimättömään sävyyn, kun pikkuveli pomppi sinne tänne. "Putoat vielä jorpakkoon ja pelotat sitä paitsi kalat tuolla riekkumisellasi."

Katsuro rauhoittui hieman ja kääntyi kuuntelemaan.

"No niin. On tärkeää odottaa rauhassa paikoillaan, kunnes kala tulee iskuetäisyydelle. Katsohan..."

Kurohoshi odotti pitkään ja kärsivällisesti. Kalat eivät tulleet sopivalle iskuetäisyydelle. Aika kului ja pikkupentu hänen vieressään alkoi muuttua hetki hetkeltä rauhattommaksi.

"Hoaah, ompa tylsää!" Katsuro valitti.

Kurohoshi oli juuri aikeissa antaa korvapuustin veljelleen, kun näki jotain hopeista silmäkulmastaan. Kala hyppäsi ilmaan ja tarkkaan harjoitellulla liikkeellä Kurohoshi viilsi siihen

taisteluliikeiskun ja nakkasi kalan rantaan - päättömänä. Kalan irti leikkaantunut pää molskahti veteen. Katsuro tuijotti sitä silmät pyöreinä.

"Vau! Miten sinä tuon teit?"

"Heh, sovelsin vähän erästä Kougan shinobien taistelutekniikkaa", Kurohoshi nauroi ja nappasi veljen hampaisiinsa viedäkseen tämän takaisin rantaan.

Kun velipoika sai tuoretta kalaa suuhunsa tämä totesi, että kalastus oli oikeastaan hauskaa puuhaa. Vieressä myös Yoruhana onnistui nappaamaan kalan ja käskei Kazuen purra sen kuoliaaksi. Kaksikko tuli heidän luokseen.

"Katsokaa, tapoin sen itse!" Katsue kehuskeli ja tiputti kalan veljensä ja Kurohoshin eteen.

"Minä en saanut tappaa meidän kalaa!" Katsuro sanoi harmissaan. "Kurohoshi viilsi sen pään irti."

"Oho, sillä ei ole päätä!" Katsue sanoi ja tapitti kalaa.

Kurohoshi katsoi Yoruhanaan ja virnisti.

"Taistelutekniikat ovat käytännöllisiä myös saalistaessa. Sinun kannattaisi harjoitella enemmän."

"Minusta on mukavampaa auttaa äitiä kasvattamaan pentuja, sekin on tärkeää", sisko pisti takaisin, eikä Kurohoshilla ollut suoraan vastaanviettävää tähän.

Syötyään nelikko päätti lähteä tutkimaan joentakaista maastoa. Kurohoshi arveli, että pentujen oli hyvä tottua liikkumaan maastossa ja kohtahan niiden olisi aika alkaa oppimaan puissa hyppimistä. Edettyään pidemmälle metsään Kurohoshi tunsu, ettei kaikki ollut kohdallaan. Juuri silloin maahan hänen eteensä tärähti puunoksa! Sen toinen pää oli terävä ja se upposi syvälle maahan. Puissa heidän yläpuolellaan seisoivat kolme tuntematonta koira, joilta puuttui harjakset.

"Te Kougan pirut saatte maksaa kalliisti maillemme tunkeutumisesta!" julisti koira, joka oli melkein keihästännyt Kurohoshin.

"Tämä on kyllä meidän maatamme!" Kurohoshi ärähti takaisin. "Keitä te olette?!"

"Älä esitä tyhmää, rakkinne tunkeutuivat Igan maille ja tappoivat toverimme!" koira ärähti ja hyökkäsi.

"Suojele Katsuetä!" Kurohoshi sanoi ja väisti Igan shinobin hyökkäyksen.

Salamana Kurohoshi pyörähti ympäri, nappasi pikkuveljensä suuhun ja kääntyi pakenemaan. Toinen Iga kuitenkin syöksähti puusta hänen eteensä. Nyt oli Kurohoshin vuoro näyttää, että hänkin osasi jo loikkia puissa. Pentu suussa se oli yllättävän hankalaa ja kaksi Iga saavutti heitä. Kolmas oli ilmeisesti lähtenyt Yoruhanan perään. Kai tämä pärjäisi?

Kurohoshi hyppäsi takaisin maahan ja jatkoi matkaansa juosten.

"Jätä minut ja pakene..." Katsuro uikutti hänen leuoissaan. "Ei meidän molempien tarvitse kuolla."

"Älä ole hölmö.. Suojelen sinua, vaikka se olisi viimeinen tekoni", Kurohoshi sanoi päättäväisesti.

Pian kävi selväksi, ettei hän kykenisi karistamaan vihollista kannoiltaan. Pitkä juoksumarssi metsässä pentu suussa kuluttaisi hänen voimansa. Kurohoshi teki pari harhautusliikettä ja piilotti pikkuveljensä erään kiven koloon.

"Odota täällä ihan hiljaa!" hän sanoi ja lähti kohtaamaan vihollisensa.

Iskut tulivat tälläkin kertaa ylhäältä ja kaksi koira iski nuoren Kurohoshin maahan helposti. Tämä kuitenkin kieri vähän matkan päähän ja ponkaisi jaloilleen valmistautuen elämänsä ensimmäiseen tositaisteluun. Hänen olisi pakko voittaa, Katsuron henki riippuisi siitä. Kurohoshi odotti paikoillaan Igojen seuraavaa liikettä. Ne syöksyivät yhtä aikaa kaartuen kummallekin sivulle, jolloin Kurohoshi teki tarkkaanharkitun siirtonsa. Tassun ulottuvilla lojunut kivi singahti toista hyökkääjää otsaan ja toisen taa Kurohoshi kiersi viiltäen tälle naarmun takamukseen.

"Kappas, räpälehän hallitsee shinobitekniikoita", kiven päähänsä saanut Iga hymähti.

"Tästä saat maksaa!" karjaisi naarmun takalistoonsa saanut ruskea koira ja syöksähti varomattomasti Kurohoshia kohti. Se oli virhe. Paha virhe.

Kurohoshi iski koiran nilkkaa kuin oli aiemmin iskenyt kalaa joella. Hänen viiltopuraisussaan ei vielä ollut tarpeeksi voimaa, jotta se olisi murtanut luuta, mutta tuolla tassulla ei hetkeen hypittäisi puissa. Toinen Iga oli jo tulossa hänen kimppuunsa, mutta Kougan tyyliin Kurohoshi vaikutti katoavan tyhjyyteen ja oli hetkeessä ylhäällä puunlatvassa. Piilopaikastaan Katsuro seurasi taistelua.

Iga tuli perässä oksistoon, missä Kurohoshilla pienempänä ja ketterämpänä oli etulyöntiasema. Täällä hän myös oli jalkansa loukanneen Iga-koiran saavuttamattomissa, kuten oli suunnitellutkin. Isompi koira ajoi häntä takaa antamatta hänelle mahdollisuutta levähtää. Tällä oli puolellaan kokeneemman soturin kestävyys. Nuoruuden vimma puolestaan ajoi Kurohoshia eteenpäin. Hän näki edessään muita korkeamman puun.

"Tämän on pakko onnistua", nuori Kougan shinobi ajatteli ja loikkasi.

Ote tassulla, pyörähdys ilmassa, jalansijat.. Eihh... Kurohoshi tunsu tassunsa lipeävän ja sen sijaan, että olisi päässyt hyökkäämään vihollisensa kimppuun, hän putosi suoraan tämän hampaisiin! Kaksikko putosi korkealta maahan ja Kurohoshi sai vihollisen hampaat kaulaansa... Tähänkö kaikki päättyisi? Hänen silmissään alkoi jo sumeta...

Äkkiä Iga älähti ja sen ote hellitti. Kuului tömäys. Henkeään haukkova Kurohoshi nousi pystyyn ja näki Igan kaatuneen suorilta jaloiltaan heittotähti otsassaan. Tassunsa loukannut Iga oli kadonnut jonnekin. Aukion laidalla seisoivat Katsuro ja Raikuma. Raikuma asteli tyyneenä paikalle ja irrotti heittotähtensä vihollisensa pästä.

"Teit hienosti, kun suojelit veljeäsi, Kurohoshi", Raikuma sanoi vakavana. "Tulkaa."

Jokin isän olemuksessa viestitti, ettei kaikki ollut kohdallaan. Nuoret seurasivat häntä vaisuna paikkaan, jossa kolmas Iga-koira makasi kahden Kouga-soturin pitelemänä. Yoruhana istui pää painuksissa ja itki lohduuttomasti. Kurohoshin vatsassa nuljahti inhottavasti, kun hän kurkisti siskonsa selän takaa. Pieni Katsue makasi elottomana maassa. Siisti viilto kulki pennun kaulalla, ainakaan hän ei ollut kärsinyt.

"Sisko! Ei!" huusi Katsuro ja ryntäsi siskonsa ruumiin luo. Pikku pentu alkoi nyyhkyttää lohduuttomasti.

"Minä... En pärjännyt tuolle saastalle..." Yoruhana vollotti. "Hä-hän tönäisi minut sivuun ja surmasi.. Su-surmasi Katsuen!"

Äkkiä Yoruhana kääntyi silmät vihasta leimuten ja syöksyi satureiden pitelemää Iga kohti.

"Millainen uros käy nartun ja pennun kimppuun ylipäätään?!" hän raivosi hirvittävän vihan vallassa maahan lyödyille soturille.

"Sitä samaa voisit kysyä johtajaltanne", Iga sanoi melko tyynenä. "Vai mitä, Raikuma."

"Vaiti. Viekää se kylään, haluan kuulustella sitä myöhemmin..." Raikuma sanoi satureille.

Toinen satureista iski Igan tainnoksiin ja soturit lähtivät raahaamaan Iga pois. Kurohoshi pisti tarkasti mieleen siskonsa surmanneen koiran tunnuspiirteet ja ominaishajun. Raikuma poimi surmatun pentunsa hampaisiinsa ja lähti vaisuna kohti kylää. Yoruhana itki yhä häpeissään.

"Sinä... Olit oikeassa.. Kurohoshi!" hän ähisi kyyneltensä lomasta. "Minun olisi pitänyt treenata enemmän... Silloin olisin voinut suojella Katsueta..."

Kurohoshi oli hiljaa. Hänen olisi tehnyt mieli lohduuttaa siskoaan. Jokin kuitenkin esti häntä. Oikeassahan Yoruhana oli. Kurohoshin sininen katse porautui sisaren niskan tummaan karvaan ja hän tunsi kylmyyden sielunsa pohjalla. Hän ei tehnyt elettäkään lohduuttaakseen tätä. Sen sijaan hän kääntyi Katsuron puoleen.

"Tule... Parasta mennä takaisin kylään ennen pimeää."

Takaansa he kuulivat Yoruhanan lohduuttoman ulinan.

luku 3 - Sodan tuulet puhaltavat

Pienen Katsuen hautajaisseremonia oli murheellinen tilaisuus. Kougan kylä oli saanut elää pitkään rauhan aikaa, mutta uuden soturisukupolven alkaessa vahvistaa shinobien rivejä olivat Raikuman ryöstöretket Igan maille käyneet entistä röyhkeämmiksi. Eräällä tällaisella retkellä oli kohdattu Igan partio, josta yksi nuorempi soturi oli surmattu ennen vetäytymistä. Nyt Kouga oli joutunut koston kohteeksi.

Yoruhanaa ei nähty hautajaisseremoniassa. Yksinäinen musta hahmo seurasi niitä etäältä kartanon katolla, omiin mietteisiinsä vaipuneena. Murheenmurtama herkkä koira oli kadottanut uskon itseensä. Hän oli toivonut saavansa tästä pennusta, pikkusiskostaan, elinikäisen ystävän. Synkissä mietteissään hän sulkeutui omiin oloihinsa.

Seuraavana päivänä Kurohoshi loisti poissaolollaan aamun taisteluharjoituksissa. Sen sijaan Yoruhana ilmaantui paikalle päättäväisen näköisenä. Toista kertaa hänen laumansa jäseniä ei surmattaisi hänen silmiensä edessä. Häntä ajoi kiihkeä halu suojella niitä rakkaitaan, jotka olivat vielä elossa. Muut sisarukset olivat hämmentyneitä niin Yoruhanan saapumisesta harjoitukseen kuin intohimoisesti treenaavan Kurohoshin poissaolostakin. Mihin maailma oli oikein menossa?

Kurohoshilla oli syynsä poissaoloon. Isä oli mennyt kuulustelemaan heidän vankiaan ja Kurohoshi oli saanut luvan tulla mukaan apukuulustelijaksi. Raikuma ei ollut armeliaalla päällä vangille, joka oli tappanut hänen pienen avuttoman pentunsa. Kuolema ei tulisi tälle nopeasti ja sitä ennen Raikuma aikoi saada vangin puhumaan.

"No niin", harmaankirjava valkoselkäinen uros virkkoi tyynen vaarallisella äänellä astellessaan maahan kahlitun vangin luo vanhin tytär vanavedessään. "Minulle tuottaa sitä enemmän iloa, mitä kauemmin vaikenet asioista, joita haluan saada tietää... Vaan usko pois! Lopulta vingut kuin pieni sika ja kerrot jokaisen yksityiskohdan, jonka haluan tietää... Ensiksi... Missä johtajanne Hotaru pitää päämajaansa nykyään?"

"Se tieto ei kuulu Kougan saastoille", soturi sylkäisi urheasti.

"Vai niin", Raikuma sanoi tyynesti. "Sitten salli minun esitellä sinulle, nuorimman tyttäreni Katsuen surmaajalle, vanhin tyttäristäni, Kurohoshi. Ole hyvä, tytär."

Kurohoshi astui lähemmäs miettien, miten päin alkaisi silpoa vihollisen naamaa. Hän tuli siihen tulokseen, ettei tuo tekisi oikealla silmällään mitään ja viilsi tassullaan lujaa tämän kasvojen poikki. Kynnet vetivät syvät naarmut uroksen silmän yli, mutta silmä ei vielä vaurioitunut. Kurohoshi kohotti ison kypälänsä ja iski täysillä koiran kuonon maata vasten. Kylmän vihan vallassa hän jatkoi vihollissoturin pahoinpitelyä, kunnes hänen isänsä antoi merkin lopettaa.

"Olisiko muistisi yhtään virkistynyt?" Raikuma tiedusteli uudelleen.

Ilta laskeutui ja iloinen puheensorina täytti luhistuvan kartanon kuistin. Neljä Kougan sisarusta, heidän emonsa ja pikkuveljensä olivat kerääntyneet muistelemaan päivän taisteluharjoituksia iloisin mielin.

"Yoruhana, pärjäsit todella hienosti!" Yamakage ylisti. "Vähän lisää harjoittelua ja sinusta tulee loistosoturi!"

"Niinkö.." Yoruhana sanoi hieman vaisusti ja hymyili.

"Hei, katsokaa!" Shida huudahti.

Koirat kääntyivät katsomaan. Kaksi varjoa lähestyi kuistia auringonvaloa vasten. Kaksi uupuneen näköistä varjoa. Kurohoshin naama ja kápälät olivat kuivuneessa veressä ja sanaakaan sanomatta hän marssi heidän ohitse sisälle. Hänen ilmeensä oli tyyni, mutta jokin hänen olemuksessaan sai kylmät väreet kulkemaan muun perheen selkäpiissä. Hänen kanssaan kulkenut Raikuma pysähtyi perheensä luo.

"Lauloihan se saasta lopulta", hän virkkoi tyytyväisenä ja naurahti. "Heh, Kurohoshi osaa olla aika häijy, kun sille päälle sattuu."

"Mitä te saitte selville?" Tenshi kysyi ja vilkaisi hieman huolissaan suuntaan, jonne tytär oli kadonnut.

"Vihollisen tukikohdan nykyisen sijainnin", Raikuma virkkoi tyytyväisenä. "Voimme aloittaa sotavalmistelut. Keväällä hyökkäämme Igaan vanhan liittolaisemme kanssa."

"Kuka se liittolainen on?" Raion kysyi ihmetellen.

"Heitä sanotaan Odan koiriksi", Raikuma virkkoi. "Vain tavallisia kulkukoiria, jotka palvelivat aikoinaan isäntiemme liittolaisia. Lauma on kuitenkin suuri ja heistä on hyötyä, kun raivaamme Igan tieltämme."

Tenshi katsoi puolisoaan pitkään, vaiti.

"Laitan lähetit matkaan ja sitten painun yöpuulle", Raikuma totesi ja lähti kylää kohti.

Tenshi katsoi hänen peräänsä sisarusten supattaessa innoissaan. Yoruhana asteli emonsa luo.

"Äiti.. Millaisia ne Odan koirat ovat?" hän kysyi varovasti.

"Täysiä roistoja..." Tenshi sanoi. "Ilman heidän isäntiään Kouga ei olisi koskaan joutunut sotaan Igaan vastaan."

luku 4 - Odan koirat

Viima pölyytti lunta vuorilla ja teki solaan vievällä reitillä kulkemisen vaikeaksi. Pakkasta ei ollut kovinkaan paljoa, mutta tuuli teki ilman kylmäksi senkin edestä. Neljän koiran ryhmä ponnisteli urheasti eteenpäin viimasta välittämättä. Ainakin suurin osa heistä.

"Äh, tämä viima jäädyttää perskarvat pystyyn!" joukon hännillä kulkeva nuori uros valitti.

"Äh, pää kiinni Saburou! Shinobi ei valita kohtalostaan!"

Ääni kuului Kurohoshille, joka oli syksyn kääntyessä talveen kasvanut täysiin mittoihinsa. Ryhmän etumaisena kulki itse Raikuma perässään eräs kokenut luottosoturinsa Taki. Tuo tuhkanharmaa vanha uros oli arpien koristeleva ja kantoi mukanaan jotain, mikä herätti Kurohoshissa erityistä kunnioitusta: koiralla oli valjaisiinsa kiinnitetty ikivanha katana. Ase, jota johtajan henkivartijana toimiva erityiskoulutettu shinobi sai erikoisluvalla käyttää.

Neljä koiraa taivalsi vielä hämäräntuloon asti, kunnes pimeys alkoi tehdä etenemisen vaaralliseksi jopa pimeässä liikkumaan tottuneille shinobeille. Raikuma ei muutenkaan tahdonnut edetä kiireellä vuorten yli. Olisi parempi säästää soturien voimia. He olivat syöneet ennen lähtöään yrttejä, joiden avulla koulutettu soturi selviäisi vaivatta muutamia päiviä ilman ravintoa jopa vuorten viiman ja purevan pakkasen keskellä. Mukana oli kuitenkin kaksi nuorta kokematon soturia, joten oli parempi säästää heidän voimiaan. Johtaja antoi kulkueelle äänettömän merkin pysähtyä ja hyvin koulutettu ryhmä katosi kukin omiin kuoppiinsa.

Kougan shinobit olivat solahtaneet lumihankeen. Taki otti tyynesti lumikolossaan kuullen oikealta puoleltaan johtajansa sydämenlyönnit lumen läpi. Hänen ainoa tehtävänsä oli pitää Raikuma turvassa ja toistaiseksi tehtävä sujui hyvin. Kaksikko oli ollut elämänsä aikana monessa tiukassa tilanteessa ja osasi lukea toistensa mielialoja ääneti. Tienoo vaikutti hiljaiselta. Leirytyminen oli siis sujunut turvallisesti. Lumi Takin vasemmalla puolella alkoi narskua ja äkkiä Kurohoshin valkea kuono pisti esiin lumihangesta.

"Luvallanne liityn seuraan", nuori narttu sanoi kohteliaasti ja levensi koloa mahtuakseen Takin koloon. Hän kurkotti tämän ylitse tassullaan ja raapi seinää, kunnes näki isänsä juovikkaan arpien halkoman turkin lumen läpi siivilöityvässä sinertävässä valossa.

"Isä! Tulkaa Saburoun kanssa tänne. Uskoisin, että nelisin meidän on lämpimämpi nukkua."

Taki ja Raikuma vaihtoivat katseen.

"Teillä on viisas tytär, Raikuma", Taki virkkoi.

Saburou oli jo nukahtanut koloonsa ja tämän luo kaivautunut Raikuma potkaisi tätä tylästi takamukseen. Nuori uros heräsi älähtäen vihaisesti ja katsoi sitten pelästyneenä johtajansa kasvoja.

"Tuon sortin tarkkaamattomuus ei ole shinobille suotavaa", Raikuma torui ja viittoi nuorukaista seuraamaan itseään.

Nelisin shinobit kerääntyivät lumikoloon ja tiivistivät sitä. Neljän ruumiin lämpö piti kylmän loitolla tehokkaammin ja reunalle jääneet vanhemmat uroot myönsivät, että Kurohoshin idea oli ollut hyvä.

"Eikö liittolaistemme luo todellakaan ole helpompaa reittiä?" Saburou töksäytti tapaansa hieman turhan röyhkeästi.

"On toki", virkkoi Taki. "Joutuisimme vain kulkemaan lgan maiden halki."

"Ylittämällä vuoret vältämme, että ne saisivat vihiä suunnitelmistamme", Raikuma murahti. "Mutta nukkukaa nyt. Haluan antaa Inazumalle hyvän kuvan nuoristamme ja teidän tulee olla hyvässä kunnossa. Hänen laumansa voi koostua kulkukoirista, mutta on siitä huolimatta mahtava liittolainen."

Koirat painuivat maate. Kurohoshi oli edelleen iloinen saamastaan luottamuksesta, että hänet oli valittu mukaan retkelle. Saburou ei ollut tuntunut kovin järkevältä valinnalta, mutta hän oli päättänyt katsoa, mihin uroksesta olisi, ennen kuin alkaisi arvostella ääneen johtajan päätöksiä. Talven tultua rajakahakat lgan kanssa olivat vähentyneet ja kumpikin klaani keskittyi keräämään voimiaan ja pysymään hengissä talven yli.

Raikuma ei kuitenkaan levännyt, vaan suunnitteli sotaretkeä vanhan vihollisensa kimppuun. Hän uskoi vakaasti, että vanha liittolaisuus isäntien välillä tekisi Odan koirista heidän tovereitaan ja lga kukistuisi viimein. Täytyisi vain valmistella kaikki huolella ilman, että lga saisi pienintäkään vihiä heidän aikeistaan. Raikuma ei aikonut toistaa ihmisten yli sata vuotta sitten tekemiä virheitä.

Aamulla neljä matkalaista olivat jo varhain liikkeellä. Solan ylitys sujui hyvin, sillä aurinko paistoi ja sulatti lunta tehden reitistä helppokulkuisemman. Viimein laskeuduttiin alas vuorilta metsään, jonka ohuempi lumi oli kuorruttanut aavemaiseksi.

"Taki. Ota Kurohoshi mukaasi ja toimikaa, kuten sovimme", Raikuma käski.

Kaksikko nyökkäsi ja katosi samassa ilmaan. Ylhäältä oksistosta vanha kokenut soturi ja nuorempi shinobikokelas seurasivat Raikuman ja Saburoun etenemistä. Pian alettiin lähestyä lauman reviirin rajaa. Inazuma ei ilmeisesti viitsinyt pitää rajavartioita tällä suunnalla, koska Kougan shinobit kohtasivat ryhmän koiria metsällä. Suojaamaan jääneet Taki ja Kurohoshi seurasivat puunlatvan suojusta, miten Raikuma neuvotteli metsästäjien kanssa ja heidän lähetti lähti kertomaan Inazumalle Raikuman saapumisesta.

"Kurohoshi", Taki sanoi yhtäkkiä. "Tiedätkö, mikä tekee soturista vahvan?"

Kurohoshi vilkaisi vanhempaa soturia alta kulmiensa. Kannattiko vartiossa hölöttää lämpimikseen? Hän pudisti päätään aavistuksen. Taki piti katseensa johtajassaan, joka keskusteli metsästysryhmän päällikön kanssa ja näytti esittelevän Saburouta tälle.

"Olen kuullut väitettävän, että koiranliha antaa erikoisia kykyjä sitä syöville", Taki sanoi vakavana.

Kurohoshi oli pudota puusta. Mitä hittoa Taki höpötti? Oliko se järjiltään? Samassa lähetti saapui juoksujalkaa etelän suunnalta ilmeisesti kertomaan, että Inazuma ottaisi vieraat vastaan, sillä Raikuma ja Saburou lähtivät etenemään metsästysryhmän saattamina. Taki ja Kurohoshi

seurasivat äänettömästi. Kurohoshi yritti kovasti keskittyä tehtäväänsä, mutta äskeinen outo keskustelu palasi toistuvasti kummittelemaan hänen mieleensä. Oliko Taki joskus syönyt koiranlihaa?

Pitkän matkaa kuljettuaan koirat saapuivat vanhaan rauniokylään, jossa Odan koirat pitivät nykyään majaan. Kurohoshi kallisti päätään. Verrattuna kahteen hänen tuntemaansa shinobiklaaniin nämä koirat olivat hyvin sekalainen seurakunta. Oli isoa ja pientä, lyhyt- ja pitkäkarvaista, jos jonkunrotuista karvaturria. Kurohoshi näki ensikertaa elämässään luppakorvaisia koiria ja oli ällikällä lyöty.

"Mikä noita koiria vaivaa?" hän kysyi Takilta ja katui sitä saman tien - hänen ei äskeisen jälkeen tehnyt kauheasti mieli puhua perin oudoksi osoittautuneelle soturille.

"Toiset koirat syntyvät tuollaisina", Taki sanoi hiljaa. "Me odotamme tässä. Kylässä varjostaminen olisi liian vaarallista. Etsimme heidät pimeään tultua."

Kurohoshi nyökkäsi ja istuutui odottamaan. Hän pohti, millaista näiden koirien elämä oli. Varmaan kovin tylsää ja arkista. Eiväthän nuo edes päässeet ylös puuhun. Kurohoshi kiitti onneaan, että oli syntynyt ninjakoiraksi ja tunki olevansa etuoikeutettu. Vaikka elämä saattoi olla joskus veitsenterällä, hänellä sentään oli taitoa oikeaan taistelemiseenkin. Olisiko noista rakeista oikeastaan mitään hyötyä taistelussa lga vastaan?

Kaksikko odotti kärsivällisesti vaiti. Auringon laskiessa Taki nousi merkiksi, että aika oli tullut. Ääntäkään päästämättä kaksikko sujahti kylän aitojen yli ja kattoja pitkin varjoihin. Kurohoshi seurasi kokeneempaa Takiä, joka tunki kaupungin ja tiesi, missä Inazuma piti majaan. Pian nuori narttu joutui toteamaan, että olisi ihan hyvin osannut päätellä sen itsekin. Johtajan kotina toimi totta kai kylän pramein rakennus.

Ninjakoirat loikkivat rakennuksen seinämää pitkin, kunnes kuuluivat raikuvaa naurua yhdestä huoneesta. Linnamaisen rakennuksen katossa oli valtava reikä, josta kuu pääsi paistamaan sisään. Huoneeseen oli kokoontunut joukko koiria pitämään kokousta. Nauraja oli ruskeankirjava metsästyspystykorva, joka istua retkotti huoneen keskellä itsevarman näköisenä - Raikuma vierellään.

"Tuo tuossa on Inazuma", Taki kuiskasi. "Hän polveutuu suoraan alenevassa polvessa Odan metsästäjien koirista."

Kurohoshi nyökkäsi.

"Vai arvelit sinä vanha veikkonen, että olisin yhtä vallanhimoinen kuin isoisieni ihmisherrat?" Inazuma räkätti, mutta vakavoitui sitten. "Olit aivan oikeassa. Valloitushaluni eivät vain kohdistu lgaan."

Samassa Inazuma singahti varoittamatta Raikuman kimppuun! Hän ei ehittänyt väistää, vaan jäi Inazuman otteeseen. Saburou liikkui kuitenkin vikkelästi ja sivalsi Inazuman irti Kougan johtajasta.

"Mitäs peliä tämä oikein on?!" Raikuma karjui vihaisena.

Johtajansa merkistä Odan koirat syöksyivät kahden shinobin kimppuun. Saburo ja Raikuma väistelivät ja torjuivat iskuja parhaansa mukaan, mutta vihollisia oli yksinkertaisesti liikaa. Ennemmin tai myöhemmin he väsyisivät väistelemään.

"Mennään! Auta Saburouta, minä suojelen johtajaa", Taki sanoi ja syöksyi ikkunan läpi Kurohoshi vanavedessään.

Kurohoshi näki ensikertaa koiran käyttävän katanaa tositilanteessa. Muutama vihollinen sai oitis sanoa hyvästit raajalleen ja yksi jopa päälleen. Ketterä Kurohoshi syöksyi taistelun keskelle ja totesi pian etenemisen huoneessa vaikeaksi - ovesta vyöryi lisää sen takana odottaneita kulkukoiria neljän shinobin kimppuun.

"Vai oli teilläkin apujoukkoja piilossa!" Inazuma nauroi. "Se ei teitä kuitenkaan pelasta!"

Vihollisia syöksyi Kurohoshin kimppuun kolmesta eri suunnasta. Salamana hän syöksähti ylöspäin. Kuului ruma rusaus, kun koirien hampaat kalahtivat yhteen. Kurohoshi laskeutui yhden koiran selän päälle ja huomasi, että näin hän pääsisi etenemään huoneen poikki Saburoun luo. Jokin tömähti hänen kylkeensä - se oli Takin viholliselta irti leikkaama käpälä.

Kurohoshi käytti jo hyvin hallitsemaansa viiltotekniikkaa Saburoun niskaan pureutuneeseen viholliseen ja potkaisi toisen tästä irti. Hetken kaksikko taisteli vihollisia vastaan selät vastakkain ja huomasi pikku hiljaa seisovansa ruumispinon päällä. Koirat eivät olleet enää yhtä innokkaita hyökkäämään heidän aukotonta puolustustaan vastaan.

"Kappas, liikkahan on kehittynyt!" Saburo tokaisi.

"Sinäkin pärjääät näköjään jo muillekin kuin pikkupennuille", ei läähättävä Kurohoshi vointu olla kuittaamatta.

Nuoren nartun vasemmasta lavasta vuoti verta ja selässä tuntui tykyttävä purema. Toisella puolen huonetta Taki koitti yhä raivata tietään Raikuman luo, joka taisteli huoneen keskivaiheilla Inazumaa ja tämän kolmea alaista vastaan. Viholliskoira teki uskaliaan rynnäkön Takiä kohti ja sai katanan kalloonsa. Ase jäi kuitenkin kiinni koiraan, joka syöksyi rikkonaisesta ikkunasta kuolemaansa. Taki oli jäänyt aseetta! Murskaavalla ylivoimallaan vihollinen painoi häntä vähitellen ulos ikkunasta. Hän yritti livahtaa katolle, mutta muuan raskastekoinen soturi sai kiinni hänen takajalastaan ja hetken päästä vanha soturi riippui ikkunasta pää alaspäin!

"Tule, autetaan häntä!" Kurohoshi sanoi ja lähti Saburo rinnallaan loikkimaan vihollisten yli.

Kurohoshi kuuli viereltään älähdysten ja arvasi Saburoun jääneen kiinni. Hän keskittyi kuitenkin tähtäimessään olevaan raskastekoiseen koiraan ja hetken päästä ninjaviilto lennätti verta koiran kuonosta ja tuon ote Takin tassusta irtosi. Kurohoshi tiesi Takin pärjäävän mainiosti, vaikka putoaisikin. Hän itse sen sijaan jäi tukalaan asemaan. Saburo oli painettu maahan ja muuan ruskea koira puski Kurohoshia päällään lennättäen hänet vauhdilla läpi huoneen huterasta vanhasta puuseinästä. Viime hetkellä ennen putoamistaan Kurohoshi näki, miten Inazuman alaiset raahasivat hänen rimpuilevan isänsä huoneesta käytävään. Samassa hän syöksyi pimeyteen puusälän mukana. Kuului rysähdys ja nartun maailma pimeni täysin.

Iuku 5 - Ansassa

Kurohoshi heräsi vesipisaraan, joka tipahti hänen kuonolleen. Hän hypähti salamana pystyyn ja näki huojennukseeseen edessään Takin, joka vaikutti vahingoittumattomalta. Äkkinäinen ylönouseminen sai nuoren nartun horjahtamaan ja Taki katsoi häntä huolissaan. Kurohoshi pani merkille, että uros oli saanut katanansa takaisin.

"Ota varovaisesti, muuten sinusta ei ole hyötyä."

"Missä me olemme?" Kurohoshi kysyi hämillään.

"Jonkinlaisessa vajassa. Pidä pienempää ääntä, vihollinen on lähellä. Olin juuri onnistunut livahtamaan tänne, kun tulit ryminällä katon läpi."

Kurohoshin oli pakko istua, vaikka hänen sydämensä hakkasikin. Samassa he kuulivat vajan ulkopuolelta Saburoun äänen.

"Käpälet irti minusta, ruojat!"

Taki kurkisti seinässä olevasta raosta.

"Siellä ei ole montaa vihollista. Paljastumme kuitenkin heti, jos menemme vapauttamaan hänet."

"Meidän täytyy saada tästä sana Kougaan", Kurohoshi sanoi vakavana. "Minä en tunne tietä, joten sinä olet ainoa, joka voi tehdä sen. Mene sinä niin minä autan Saburouta ja pelastamme isäni, jos hän on vielä elossa."

Taki tuijotti narttua.

"Ei se käy."

Kurohoshi tuijotti häntä ilmeettömästi takaisin.

"Johtajan vanhimpana pentuna käsken sinua vetäytymään ja viemään viestin. Tulkaa keväällä apujoukkojen kanssa. Yritämme pysyä hengissä siihen saakka. Mene nyt."

"Ette millään selviä hengissä kevääseen!" Taki kauhistui.

Kurohoshi virnisti.

"Sitteppä teillä on jotain kostettavaa. Katsokkin, että Katsurosta kasvaa loistava johtaja! Ja... Opeta nuo miekkailutaitosi hänelle."

Taki nyökkäsi hitaasti. Jokin Kurohoshin jäänsinisessä katseessa kertoi tämän olevan tosissaan. Taki valmistautui loikkaamaan katolle ja Kurohoshi otti vauhtia. Jos kerran seinät olivat täällä niin heppoisia niin... Kuin tiejyrä, nuori narttu rymisti päin seinää. Hetken hartiassa tuntui huumaava kipu tällin voimasta, mutta seinä kuitenkin petti Kurohoshin vauhdikkaan törmäyksen seurauksena ja lennätti puusälää Saburouta raahaavien vihollisten päälle.

Viisi ällistynyttä koira tuijotti, kun Kurohoshi tuli ryminällä seinän läpi ja syöksyi auttamaan Saburouta. Kolmen koiran jäädessä pitelemään urosta aloillaan kaksi hyökkäsi kohti lähestyvää Kurohoshia. Ninjakoiralle ei ollut temppe, eikä mikään välttää näiden hampaat ja kohta hän törmäsikin täysillä Saburouta piteleviin koiriin. Nämä olivat kuitenkin jämäkämpää tekoa kuin vajan laho seinä ja Kurohoshi ei saanut työnnettyä heitä kumoon. Yksi koirista irrotti Saburousta ja tarrasi Kurohoshin päähän. Kivuliaan hetken hän tunsu koiran poskihampaan repivän hänen oikean korvansa samalla, kun hänen kalloaan rusennettiin isoissa leuoissa.

Kaksi vapaana ollut soturia syöksyi avuksi ja Kurohoshi huomasi olevansa satimessa. Yritys pelastaa Saburou oli kääntynyt itseään vastaan ja nyt myös Kurohoshi oli jäänyt vangiksi! Koirat raahasivat heidät maan alle johtavaan käytävään, jossa heidät pauskattiin pimeään tyrmään. Nuoret shinobit kuulivat tömähdyksen oven pauskautuessa kiinni. Vihainen Kurohoshi nousi jaloilleen ja syöksähti ovea päin, mutta se ei hievahtanutkaan!

"Olipa hieno pelastusoperaatio!" Saburou sanoi vihaisena, mutta pehmensi sitten hieman ja jatkoi masentuneemmalla äänellä: "Kiitos yrittämisestä kuitenkin."

"Mitäs tuosta", Kurohoshi tuhahti. "Pääasia, että Taki pääsi lähtemään. Hän tuo apuvoimia kotipuolesta, meidän täytyy vain sinitellä siihen asti."

Saburou aikoi sanoa jotain, mutta samassa tyrmän ovi narahti auki ja kaksikon jalkoihin heitettiin jotain. Ovi tärähti jälleen kiinni. Koirat haistoivat veren ja näkivät hämärässä valaistuksessa Raikuman makaavan pahasti piestynä tyrmän lattialla. Kurohoshi syöksähti uudelleen päin ovea ja huomasi sen yläosassa pienen kalterisen ikkunan, jonka läpi hän karjui voimattomat kirouksensa.

"TE PIRUT!! Miten kehtaatte kohdella johtajaamme noin!!"

Raivonsa keskelläkin Kurohoshi ymmärsi sentään olla puhumatta isästään. Hänen oma henkensä voisi olla ihan eri tavoin uhattuna, mikäli Inazuma tajuaisi hänen olevan muutakin kuin rivisoturi. Hetken kuluttua metsästyskoiran pyöreät ivalliset kasvot ilmestyivät ristikon taa.

"Siellähän mätänette, sillä välin, kun minä otan Kougan haltuuni!" Inazuma pilkkasi. "Sen jälkeen lgan valtaaminen lienee lastenleikkiä. Tuo roisto aikoi käyttää minua pelinappulanaan, mutta nyt pä asemat ovat muuttuneet."

Inazuma vetäytyi luukulta. Tyrmän ovi pamahti kiinni. Pimeys laskeutui. Hetken päästä Kurohoshin silmät alkoivat tottua hämärään. Tyrmän ainoa valonlähde oli pieni reikä ylhäällä katossa. Nartun katse terävöityi. Pystyisikö hän hyppäämään sinne? Kannatti ainakin yrittää. Hän otti vauhtia ja loikkasi. Luolan katto oli kuitenkin liian kaukana. Seuraavaksi Kurohoshi yritti hypellä seiniä pitkin, mutta niljainen seinä luisti hänet tasapainosta ja hän putosi kiveästi lavalleen.

"Mitä sinä touhuat?" Saburou kysyi äreästi tyrmän nurkasta.

Kurohoshi nousi seisomaan. Hänen isänsä raskas hengitys kaikui tyrmän pimeydestä. Soturinantun lapaa jomotti ja hän päätti, että olisi viisasta levätä ja tutkia tyrmää, ennen kuin hän yrittäisi uudelleen. Raikuma ähisi ja kääntyi vaivoin vatsalleen.

"Kouga kaatui tänään", hän korisi raskaan hengityksensä lomasta. Pimeässä nuoret soturit erottivat kyyneleitä hänen silmissään. "Ja pian se kuolee minun mukani."

"Ei isä!" Kurohoshi unohti muodollisuudet ja heittäytyi runnellun shinobin vierelle. Häneen koski hänen nähdessään, ettei Raikuma enää nousisi. Inazuman soturit - tai kenties tämä itse - olivat haavoittaneet häntä kuolettavasti. "Kouga nousee vielä jaloilleen ja me kostamme puolestasi!"

Raikuma hengitti raskaasti koristen.

"Johtaja on kaatunut.. Ja hänen ainoa poikansa on vielä liian nuori. Annan teille viimeisen käskyni. Meidän kaikkien kolmen on päästävä kärsimyksistämme. Te surmaatte minut ja sen jälkeen teette itsemurhan. Shinobi ei antaudu vihollisensa kidutettavaksi."

Kurohoshin kasvot olivat kuin kiveä. Hänen ilmeensä sulkeutui. Kyynelet kuivuivat hänen kasvoilleen. Hän katsoi isäänsä pitkään silmiin. Viimeisen kerran. Hänen takanaan Saburou liikahti. "Kurohoshi, et kai sinä -!" Kurohoshin leuat liikkuivat kuin omia aikojaan. Nopea harjaantunut sivallus, joka olisi jo katkonut kalan niskan lisäksi luitakin, leikkasi pehmeää kaulanahkaa. Raikuma rojahi velttona aloilleen ja tämän vanhin tytär painoi päänsä hänen niskaharjaansa. Kurohoshi odotti, kunnes hänen alaleukansa lakkasi vapisemasta ja nosti sitten hitaasti päänsä katsoen Saburouta terävästi. Nuori uros katsoi silmät laajentuneina ja kokosi vaivoin itsensä.

"Me-meidän pitää noudattaa johtajan käskyä..." hän mutisi ja nielaisi.

"Niin pitääkin", Kurohoshi totesi tyynenä saaden Saburoun silmät laajenemaan pelokkaina. Hän vilkaisi kuollutta isäänsä. "Raikuma ei kuitenkaan ole enää Kougan johtaja. En voi pitää johtajanamme koiraa, joka väittää klaaninsa kaatuneen. Klaanissa on monta nuorta hyvinkoulutettua shinobia - me olemme Kougan tulevaisuus, emmekä luovuta."

Saburou värisi.

"Katsuro on aivan liian nuori johtajaksi, kuten hän sanoi", nuori Kouga-soturi muistutti.

"Aivan", Kurohoshin silmissä välähti kylmä katse. "Älä kuitenkaan unohda, ettei hän ole Raikuman ainoa perillinen."

Kurohoshi suoristi ryhtinsä.

"Minä koulutan hänet itse ja johdan Kougaa, kunnes hän on valmis!" hän sanoi itsevarmasti.

"Mi-mitä..?" Saburou räpytteli silmiään hämärässä. "Tämä tyrmä on saanut sinut sekaisin päästäsi. Na-narttuko johtajana? Ennenkuulumatonta."

Kurohoshi liikkui pimeydessä kuin valkoinen salama. Hänen voimakas oikea suoransa osui Saburouta otsaan ja Kougan uros parahti kaatuen lattialle. Kurohoshi painoi hänet kylmästi maahan ja asetti toisen tassunsa tämän kurkulle.

"Tästä hetkestä lähtien puhut minulle kunnioittavammin ja teet kuten sanon", hän murisi kylmästi pimeydessä. "Edellinen johtaja kuoli lopulta minun hampaissani. Älä koskaan unohda sitä."

Saburou vapisi ja uikutti. Hän katsoi Kurohoshiin katseessaan silkkaa kauhua. Hän tuijotti kylmästi takaisin. Jäänsinisten silmien katse porautui Saburoun ruskeisiin suklaanappeihin. Hän halusi tietää, voisiko luottaa urokseen vai olisiko parempi surmata tämäkin. Tassunsa alla hän tunsi, miten Saburou nielaisi. Nuori Kouga veti suunsa viivaksi ja Saburoun katseeseen tuli uutta terävyyttä, jollaista Kurohoshi ei ollut ennen niissä nähnyt.

"Olet.. Olette kasvaneet voimakkaaksi soturiksi", Saburou sanoi vaivoin Kurohoshin kynnet kurkullaan. "Jo-johtaja Kurohoshi."

Kurohoshi päästi Saburoun irti ja käveli nurkkaan. Hän kääriytyi keräksi ja kiersi häntänsä päänsä alle tyynyksi. Vapiseva Saburou nousi istualleen ja tuijotti häntä.

"Mi-mitä nyt?"

"Uutena johtajanasi kehotan sinua lepäämään", Kurohoshi sanoi vakaalla äänellä. "Kerää voimasi. Me pakenemme täältä vielä, saatpa nähdä."

luku 6 - Sotureista vahvin

Päivien kuluessa kaksi asiaa alkoi käydä Kurohoshille selväksi. Ensinnäkään, tyrmästä ei pääsisi pakenemaan kaivautumalla tai katon reiän kautta. Toisekseen, heidän vangitsijansa eivät aikoneet tuoda heille ruokaa, vaan aikoivat tappaa heidät hitaasti nälkään. Ilmeisestikään Inazuma ei halunnut ottaa riskejä, että ninjakoirat haavoittaisivat hänen sotureitaan, jos heidät koitettaisiin surmata nopeammin. Jonkin aikaa hän ihmetteli, mikseivät he yksinkertaisesti tuoneet heille myrkytettyä ruokaa? Oliko Inazuma pahemman luokan sadisti, joka halusi aiheuttaa nuorille Kougille kärsimystä? Vähitellen hänelle kuitenkin valkeni, etteivät nämä kulkukoirat taitaneet moisia shinobien taitoja.

Kurohoshi alkoi havaita, että niin hänen kuin Saburounkin voimat alkoivat loppua. Luolassa oli sentään sen verran viileää, ettei Raikuman ruumis ollut alkanut haista. Kurohoshi makasi tyynenä aloillaan ja katseli vähän matkan päässä makaavan Saburoun kylkeä havaiten, että tämän kylkiluut saattoi laskea jopa uroon paksun talviturkin läpi. Hän arveli, ettei itse näyttänyt sen paremmalta ja antoi katseensa kiertää kolkossa kivihuoneessa yrittäen löytää ulospääsytien, jota ei vielä olisi keksinyt. Silloin Raikuman korvat tavoittivat rapinaa.

Koirat olivat maanneet pitkään aloillaan ja eräästä kolosta livahti tyrmään laiha rotta. Raikuma seurasi, miten se nuuhki varovasti ympärilleen ja vilisti sitten huoneen poikki paksu siimahäntä maata viistäen ja alkoi jyrsiä kokeeksi Raikuman kalmankankeaa korvaa. Raivo valtasi Kurohoshin. Vaikka hän olikin armomurhannut isänsä epäroimättä, hän ei halunnut nähdä ruumista häpäistävän. Hän syöksähti eteenpäin, mutta ruskea varjo solahti hänen ohitseensa. Saburou nappasi rotan ja puri sen hengiltä. Lämpimän veren haju tulvahti Kurohoshin kuonoon ja hän tunsu kuolan nousevan suupieliin. Nälkäinen Saburou ravisteli rottaa ja alkoi ahmia sitä hullunkiilto silmissään. Äkkiä hän tuntui palaavan kiihkostaan todellisuuteen ja laski korviaan luimistaen puoliksi syödyn jyräjän Kurohoshin jalkoinen.

"Anteeksi ajattelemattomuuteni - johtaja syö tietenkin ensin", Saburou sanoi pelokkaana.

Mitään sen kummemmin ajattelematta Kurohoshi iski hampaansa rottaan. Liha oli kitkerää ja maku olisi normaalisti ollut mitä etovin, mutta nyt tuo tuntui suorastaan juhla-arterialta. Kurohoshi söi rotan ja jyrsi hännänkin vielä suuhunsa. Saburou seurasi vieressä nälkäisenä toimitusta. Uroksen ilme kuitenkin kirkastui.

"Olit oikeassa! Me selviämme vielä tästä!" uros riemuitsi ja Kurohoshi nyökkäsi.

Päivät kuluivat ja kaksikko keskittyi makaamaan aloillaan antaakseen rottien luulla, että he nukkuivat. Nopeasti jyräjät tuntuivat kuitenkin huomaavan, etteivät niiden toverit palanneet tyrmästä elävinä, koska alkoivat karttaa sitä. Kaksi nälkäistä shinobikoira saalisti niitä turhan tehokkaasti. Erään aamun valjetessa Kurohoshi nosti päätään ja huomasi Saburoun laihtuneen entisestään. Hänen omakin vatsansa oli kuopalla. Rottia ei ollut näkynyt useampaan päivään kuin hän jaksoi laskea. Hänen nälkäinen katseensa kiersi huoneessa ja osui katon reiän luomassa valokeilassa makaavaan Raikumaan, jonka turkista tuskin enää havaitsi kuivuneita ruskeita veripaakkuja. Takin sanat palasivat yllättäen Kurohoshin mieleen. "Kurohoshi... Tiedätkö, mikä tekee soturista vahvan?"

Nälkäinen Kurohoshi lipaisi huuliaan ja tuijotti maanisella katseellaan maassa makaavaa raatoa. Hän kohottautui makuultaan noustakseen, katse kuolleessa isässään. Äkkiä hän ravisti päätään

terävästi. Oliko nälkä tekemässä hänet hulluksi? Narttu painoi päänsä päättäväisesti takaisin käpäliinsä. Hän kääriytyi palloksi kääntäen selkensä tyrmässä makaavalle Kougan kaatuneelle johtajalle.

Kului viikko. Kurohoshi ja Saburou saivat napattua yhteensä kolme rottaa. Ymmärtäen, että tarvitsisi soturinsa voimia, Kurohoshi jakoi rotat tasan Saburoun kanssa, vaikka tämä aina nöyrästi vaati häntä syömään enemmän. Molempien vatsat kurnivat nälkäänsä. Eräänä päivänä tyrmän ovi kalahti auki ja kirpeä pakkasilma puski sisään. Inazuma asteli tyytyväinen virne kasvoillaan tyrmään kahden saattajan kanssa ja kurkisti luukusta sisään.

"Jaahas, vai ollaan sitä vielä elossa? Sitkeitä pirulaisia..." hän sanoi katsellen maassa makaavia nuoria Kougia ivallisesti. "Pojat, tuokaa se sisään."

Ruuanhaju houkutteli nuoret kurkistelemaan luukusta. Kahden koiran vartioidessa Inazuma söi tyytyväisenä tuoretta kyyhkyä. Sen mehukas haju tunkeutui kaksikon sieraimiin tuskallisen herkullisena.

"Teillä mahtaa olla nälkä..." Inazuma sanoi laiskasti.

Syötyään hän venytteli makoisasti ja lähti nakaten linnun luut ovenpieleen. Niihin oli jäänyt vielä lihaa, minkä tyrmän ikkunasta katselemaan kurottautuneet ninjat näkivät oikein hyvin. Inazuma vilkaisi huvittuneena olkansa yli ja lähti vartioineen matkoihinsa. Tyrmän luukku tömähti kiinni. Kurohoshi tuijotti kylmästi hänen jälkeensä.

"Vielä tuo hymy hyytyy."

Saburou haisteli innokkaana oven alta tulevaa luiden tuoksua. Hän kääntyi kannoillaan ja lähti tutkimaan tyrmän nurkkia. Kurohoshi istahti mietteliäänä ja katseli Saburoun touhuja. Hetken päästä tuo tuli tyytyväisenä itseensä rotanhäntä suussaan.

"Säästelin tätä pahan päivän varalle", hän virkkoi tavoitellen vitsikkyyttä väsyneeseen ääneensä. "Nyt siitä on hyötyä, katsokaahan, arvon johtaja.."

Saburou kumartui askartelemaan oven ali ja käyttäen rotanhäntää jonkinlaisena miniruoskana hän ryhtyi tavoittelemaan linnunluita. Uroksen ähelleTTYä hetken aikaa lensi pieni kylkiluun pala Kurohoshin tassujen juureen.

"Johtaja on hyvä ja syö", Saburou sanoi ja ryhtyi tyytyväisenä jyrsimään luuta.

Kurohoshi tuijotti Saburouta, vilkaisemattakaan luunsirua jaloissaan.

"Tajuatko, kuinka säälittävää tämä on?" hän sanoi happamasti.

Saburou nielaisi jauhamansa luun.

"Pakko sinnitellä", hän sanoi.

Kurohoshi nousi ylös.

"Me olemme hölmöjä."

"Miten niin?" Saburou kysyi hämillään.

Kurohoshi lähti astelemaan kohti tyrmän keskustaa potkaisten Inazumalta jääneen luunsirun tieltään. Saburou kävi noukkimassa sen ja tuijotti ihmeissään Kurohoshia.

"Meillä on täällä syötävää vaikka millä mitalla! Ei meillä ole mitään hätää", Kurohoshi sanoi silmät palaen.

"E-etkai ole seonnut nälän takia?" Saburou änkytti unohtaen tavanomaisiksi käyneet teitittelynsä. Uros katsoi kauhuissaan, miten Kurohoshi kumartui isänsä raadon ylle ja repäisi irti palan tämän lavasta. "Mi-mitä sinä teet?"

"Olen kuullut, että koiranliha antaa soturille voimia", Kurohoshi sanoi katseessaan outo palo. "Aion ottaa siitä selvän. En tarvitse Inazuman linnunrippeitä, minulla on kaikkea, mitä tarvitsen."

Kurohoshi alkoi nyhtää nahan alta paljastunutta kuivunutta kylmää lihaa. Miten tämä muka poikkesi vaikkapa pienen peuran syömisestä? Samanlaisesta lihastahan heidätkin oli tehty. Kylmä talvi-ilma oli pitänyt ruumiin tuoreena, eivätkä rotatkaan olleet ehtineet paljoa järsiä sitä, ennen kuin kohtasivat loppunsa. Kurohoshi repi ohuen palan lihaa ja jännettä lapaluun ympäriltä ja rouskutti sitä katsoen tynesti Saburouta, joka näytti punnitsevan, syöksyisikö hänen kimppuunsa vai yrittäisikö kaivautua kiviseinän läpi pakoon. Kurohoshi pureskeli lihan tynesti ja nieli sen. Hänen nälkäinen vatsansa kurni ja vaati lisää ravintoa.

"Syö sinäkin", hän kehoitti Saburouta. Tämän pudistellessa päätään hän sanoi painokkaasti: "Uutena johtajanasi käsken sinua syömään!"

Pelokas Saburou pudisteli päätään kauhistuneena ja kyyristyi nurkkaan. Kurohoshilla ei ollut voimia lähteä pieksemään tätä, joten hän kyyristyi tynenä isänsä ruumiin ääreen ja jatkoi ateriointia. Ajatus ei kulkenut enää kovin kirikkaasti hänen päässään. Niitä mahtui sinne enää kaksin kappalein. Hänen oli nälkä ja hänen olisi selvittävä - keinolla millä hyvänsä. Kurohoshi heräsi hätkähtäen. Hänen vatsaansa väänsi. Hän oli yrittänyt syödä varoen, vähän kerrallaan, mutta hänen vatsansa oli jo tottunut paastoon. Vai johtuiko se koiranlihasta? Hän huomasi kykenevänsä taas ajattelemaan selkeämmin, oltuaan niin heikkona nälästä päiväkausia. Mitä hän oli mennyt tekemään? Toisaalta... Hän tunsu olonsa jälleen vahvemmaksi, energisemmäksi... Kenties tämä olisi Raikuman viimeinen, karu palvelus vanhimmalle jälkeläiselleen. Hänen täytyisi selviytyä elossa ja kosta.

Kurohoshin ajatukset keskeytyivät, kun tyrmän ovi paiskautui auki. Inazuma marssi sisään, kantaen fasaania suussaan. Tällä kertaa hän ei kuitenkaan syönyt sitä, vaan istuutui jättäen linnun eteensä ja jäi katselemaan tyrmän ikkunasta kurkkuvia nälkäisiä koiria.

"Olen päättänyt päästää viimeisen eloonjääneen ulos", hän sanoi. "Taistelkaa nyt niin palkitsen voittajan tällä fasaanilla. Se, kumpi surmaa toisen, pääsee pois nälkäsellistä."

Shinobit laskeutuivat alas ja vaihtoivat katseen, astellen sitten kumpikin tynesti omaan nurkkaansa ja asettui makuulle. Inazuma kuului nousevan ylös.

"Jätän tämän tähän", hän totesi ja poistui. Tyrmän ovi sulkeutui.

Saburoun nosti päätään ja tuijotti Kurohoshia lasittunein silmin.

"Hän pitää meitä täysinä idiootteina", Kurohoshi tuhahti vaivautumatta edes nostamaan päätään. "Haluaa, että listimme toisemme ja nopeutamme heidän työtään. Ovat liian nössöjä tehdäkseen sen itse."

Saburou näytti rauhoittuvan ja laski päänsä. Levättyään Kurohoshi huomasi, ettei hänen vatsansa enää kiertänyt. Hän nousi varovaisesti ja asteli huoneen keskelle alkaen syödä siitä, mihin oli edellisenä päivänä jäänyt. Kuollut koiranraato kuvotti häntä, mutta hän tunsu ulkopuolelta kantautuvan fasaanin hajun, sulki silmänsä ja keskittyi siihen kuvitellen syövänsä fasaania. Saburou hätkähti hereille hänen mässäilynsä ääniin ja katsoi häntä inhoten. Kurohoshi nosti päätään.

"Tule sinäkin syömään niin vahvistut", hän kehotti, mutta Saburou pudisteli vain kauhuissaan päätään. Kurohoshi nyökkäsi. "Hyvä on, mutta minä aion tehdä tämän. Ja tulla kaikkien aikojen vahvimaksi soturiksi."

luku 7 - Saburoun päätös

Kurohoshi käänsi puoliksi syödyn raadon ympäri, viilsi vatsan auki ja kävi käsiksi sisäelimiin. Häntä ei enää edes kuvottanut. Hän kuvitteli, miten surmaisi Inazuman ja söisi tämänkin suuhunsa. Varjo nurkassa liikahti. Saburou oli itsepäisesti yrittänyt elää rotilla ja jopa koittanut rakentaa näiden nahoista köyden, jolla yltäisi fasaaniin. Yritys oli kuitenkin huomattu ja fasaani oli viety pois. Kurohoshi kohotti katseensa ja huomasi katsovansa pientä mustaa silmäparia. Rotta kuikuili vähän matkan päässä kytäten Kurohoshin saalista. Kurohoshin silmät vilkaisivat Saburouhun. Oliko tämä jo liian heikko nappaamaan rottaa itse?

Kurohoshi hypähti ruumiin ylitse ja tappoi rotan vauhdilla. Hän tunsu voiman virtaavan kehossaan huomasi taittaneensa rotan niskat varsin helposti. Laihahan hän oli edelleen, mutta hän oli ainakin alkanut saada voimiaan takaisin. Hän kantoi rotan Saburoun luo ja pudotti sen maahan.

"Syö nyt", hän sanoi kolkosti ja katsoi, miten langanlaiha nuori uros kurkotti saaliiseen heikkona. Kurohoshi värähti nähdessään hänet nyt kunnolla ensikertaa moneen päivään. Saburou oli enää pelkkä varjo itsestään ja muistutti lähinnä karvalla verhottua luurankoa. Hänen turkkinsa oli todella huonossa kunnossa elottomana ja takkuisena. Saburou näykki rottaa vaivoin. Oli Kurohoshin vuoro nielaista. "Kuolet tuolla menolla, senkin hölmö. Oletko unohtanut, että me olemme selviytyjiä?! Miksi tapat itseäsi hitaasti nälkään, kun meillä on yllin kyllin syötävää?!"

Saburou ei vaivautunut vastaamaan, näykki vain rottaa tutisten. Kurohoshia suretti ja suututti. Hän ei ollut lapsuutensa kiusaamiskokemusten vuoksi koskaan liiemmin pitänyt Saburousta, mutta pitkä yhteiselo vihollisen tyrmässä oli saanut hänet suhtautumaan urokseen suopeammin. Olihan tämä hänen ensimmäinen alaisensa. Tällä menolla Saburou ei kohta kelpaisi enää edes hänen seuraavaksi ateriakseen. Kurohoshi värähti ajatusta. Ehkä sama ajatus oli tullut Saburoukin mieleen, koska tämä kohotti päätään ja katsoi lasittunein silmin ylös Kurohoshiin.

"Sinä yrität lihottaa minut..." hän ähisi. "Niin, että voit raadella ja syödä minutkin, senkin hirviö!"

Hän sylkäisi rotanpalan suustaan ja vapisi heikkona maassa, virnistäen sitten.

"No niin, anna mennä, Kurohoshi. Minä en pysty taistelemaan vastaanakaan. Sinultahan se käy..."

"SENKIN IDIOOTTI!" Kurohoshi karjaisi niin, että tyrmä raikui. "Minä yritän tässä pelastaa sääliittävän kapisen henkiriepusi, etkö käsitä?!"

Hänen teki mieli potkaista Saburouta, mutta tämä oli niin heikossa kunnossa, että hän pelkäsi oikeasti sen saattavan tappaa uroksen, joten hän hillitsi itseään. Kurohoshi lysähti istumaan ja painoi päänsä. Märkiä kyyneliä ropsahteli maassa makaavan Saburoun kuonolle. Tämä vilkaisi ylös yllättyneenä.

"Tapoin hänet vain, koska hän olisi vain kärsinyt lisää", Kurohoshi henkäisi. "Ja tuli mitä tuli, meidän on selvittävä ja palattava Kougaan!"

"Kurohoshi..."

Kurohoshi nousi päättäväisesti ylös ja marssi isänsä kalutun ruumiin luo. Kuului ruma repäisyn ääni ja könttä jäistä lihaa putosi Saburoun eteen. Kurohoshi katsoi häntä hurjana.

"Saat nyt itse päättää, valitsetko elämän vai kuoleman!" hän sanoi ja tuijotti hengästyneenä Saburouta. "Jos päätät elää, minä vaikka kannan sinut täältä pois! Mutta josset nyt suostu syömään isäni lihaa, en aio pitkittää kärsimyksiäsi tämän enempää. Annan sinulle miettimisaikaa iltaan asti."

Vapisevin jaloin narttu käveli pois Saburoun nurkasta. Hetken päästä hän kuuli outoa korahtelua. Kurohoshilta meni hetki käsittää, että Saburou nauroi. Hän kääntyi ällistyneenä katsomaan.

"Kha kha kha."

Saburou oli kääntynyt kohti lihapalaa ja nauroi oudosti nälän käheyttämällä äänellään.

"Ehkä kuitenkin kävelen itse.. Olisi jo tuskastuttavan noloa palata kotiin nartun kantamana."

Saburou haukkasi lihaa. Kurohoshi sulki ällistyksestä auenneen suunsa ja jätti sen kireään virnistykseen. Hän jätti rankaisematta Saburouta korvapuustilla. Tällä kertaa.

Niin olivat Kougan ninjakoirat ensi kertaa historiassa ravinneet itseään koiranlihalla.

Koga Densetsu Kurohoshi

Fanitarina Ginga Densetsu Akame ja Ginga Nagareboshi Gin -sarjojen väliseltä historialliselta ajanjaksolta, jolloin Kogan ninjakoirien johtajattareksi nousi Kurohoshi-niminen Izunan perillinen.

Koga Densetsu -sarjan muita osia ovat Koga Densetsu Blanke ja Koga Densetsu Yoru.